

Tres contos de ronsel pan

O carballo máxico.

Na fraga de Saor os animais vivían en harmonía coa natureza ata que...

(Curuxa esperta sobresaltada.)

Curuxa: Que mal presaxio, a fraga debe estar en perigo.

Comeza a voar e ve os humanos con grandes máquinas achegándose a fraga.

Curuxa: Os humanos queren destrozala fraga..

Volve a súa pola e ve unha aparición : A da avoa curuxa da fraga, símbolo da sabiduría.

Curuxa: O espírito da miña avoa.

Avoa Curuxa :Debes saber que o lobo branco agochado no cumio da montaña prohibida pode salvar a fraga, e moi ousado e a pesar de non vivir entre vos ama este lugar pois foi onde a súa nai lle deu vida.

A luz da súa avoa guiouna ata a cova do lobo branco.

Curuxa: A fraga esta ameazada tes que vir comigo pero ocúltate cando chegues porque os animais teñen medo de ti.

Cadanseu emprende o seu camiño, a curuxa guiada pola luz e o lobo entre penedos e rochas.

Curuxa avisou a paxaros, coellos, raposos e cervos.

Curuxa: A fraga está en perigo, Lobo branco pode axudarnos...

Cervo Azul xefe dos cervos non vía ben a axuda :

Cervo Azul: De ningunha maneira, el e a súa manada atacáronnos moitas veces, non queremos a súa axuda...

Lobo Branco ante o rechazo decidiu argallar un plan.

Lobo Branco : Vou argallar un plan secreto

Esa mesma noite achegouse ó campamento dos humanos ensinando os dentes e ouveando. Pretendía escorrentalos pero os humanos non se asustaron. Comezaron a erguer machetes contra el e Lobo Branco marchou.

Os humanos mentres tanto, avanzaban cara o centro da fraga.

Curuxa: O carballo máxico, está en perigo se morre el toda a maxia desaparece.

Unha enorme serra estaba a piques de cortalo se non fora porque neses momentos chegou Lobo Branco coa súa manada e outras procedentes de outras terras ás que avisara mediante ouveos.

Os humanos ante a visión recuaron.

Cervo Azul recoñece a valentía dos lobos alí no carballo máxico ó que se achegaron

Cervo Azul: Moi valente, as paces son de verdade.

Na fraga fixeron unha festa.

Lobo Branco: Son un ser solitario, volvo para a miña cova, pero estarei aí sempre que me necesitedes..

O colibrí perdido

Un colibrí está perdido no medio dun bosque galego

Colibrí:

-non sei onde estou! Onde están os meus compañeiros? Estou só!

Un xilgueiro desde unah pola ve ao colibrí no chan

Xilgueiro:

-olá! Non es de aquí?

-non, perdinme

-eu son Xilgueiriño, isto é galiza

-aah eu son de México, son un colibrí

E comezan a revolotear xuntos

A familia de Xilgueiriño ven ao colibrí e asústanse

- Quen é este paxaro? É moi raro!
- É meu amigo, está perdido

Os xilgueiros falan co colibrí; ven que é bo e xeneroso e ensínalles o bosque

- Grazas pola acollida esto é moi bonito pero quero volver a México, convíдовos a coñece-lo

Os xilgueiros moi contentos:

- Alá imos contigo, si!

Chegan a México despois de 3 meses de travesía

Xilgueiriño:

- Que fermosas pirámides, que fermosos volcáns, e os ahuehuetes,...!

Xilgueiros:

- Foi todo moi emocionante e fermoso pero temos que volver...

Xilgueiriño:

- Eu quedo con el
- Vale, queda con el, sodes moi amigos, xa volveremos a visitarvos
- Grazas, vémonos pronto!

Unha escaleira ata o ceo

O neno René ollando pola fiestra

- Vexo as estrelas ao lonxe, seguro que a niña avoa está nalgunha delas

De súpeto unha luz inunda o cuarto

- Unha escaleira! Parece infinita. Voume subir a ela

A escaleira agrándase ata o ceo e poúsase nunha estrela

- Meu neto! Estou aquí
- Avoa quería falar contigo... bótote de menos
- Vaime todo ben, aquí miro por vós
- Sempre te querreí avoa
- Eu a ti tamén
- Agora Baixa pola escaleira, sempre que o desexes aparaceráa e traerate xunto miña
- Hei voltar avoiña
- Eu coídote desde esta estrela

O René baixa a escaleira.

A nai abre a porta

- Que fas fillo que aínda non estás deitado?
- Nada mamá, estaba mirando pola fiestra a noite tan estrelada
- Pois durme que xa son horas. Boa noite!
- Boa noite mamá!